

Ἵσος Ἰωάννης Δαμασκηνός - Περὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος

(Ἔκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, Α' (8) 8. J.-P. MIGNE, P.G, P.O. 94, 808-833)

Πιστεύουμε σ' ἓνα Θεό, μία πρωταρχική αἰτία, χωρίς ἀρχή, ἀδημιούργητη, ἀγέννητη, ἀφθαρτη καὶ ἀθάνατη(...).

Πιστεύουμε σ' ἓναν Πατέρα, πού εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ αἰτία ὅλων τῶν δημιουργημάτων, πού δὲ γεννήθηκε ἀπὸ κανέναν, πού μόνος αὐτὸς εἶναι χωρίς ἀρχική αἰτία καὶ ἀγέννητος· ὁ ὁποῖος εἶναι βέβαια δημιουργὸς ὅλων, ἀλλὰ κατ' οὐσία Πατέρας ἑνὸς καὶ μόνου, δηλαδή τοῦ μονογενῆ Υἱοῦ του, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ εἶναι προβολέας τοῦ Παναγίου Πνεύματος(...).

Πιστεύουμε καὶ σ' ἓναν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ μονογενῆ, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Πατρὸς προαιωνίως· φῶς πού ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ φῶς, Θεὸ ἀληθινὸ πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό· Υἱὸ πού γεννήθηκε καὶ δὲ δημιουργήθηκε, πού εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ εἶναι αὐτὸς διὰ τοῦ ὁποῖου δημιουργήθηκαν τὰ πάντα. Ὅταν λέμε ὅτι «αὐτὸς ἐγεννήθη πρὸ πάντων τῶν αἰώνων», δεικνύουμε ὅτι ἡ γέννησή του εἶναι ἄχρονη καὶ χωρίς ἀρχή· διότι δὲν ἔφθασε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὕπαρξη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἀκτινοβολία τῆς θείας δόξας, ὁ τύπος τῆς ὑποστάσεως τοῦ Πατρὸς, ἡ ζωντανὴ σοφία καὶ δύναμη, ὁ Λόγος, ὁ ὁποῖος ἔχει προσωπική ὑπόσταση, ἡ οὐσιώδης καὶ τέλεια καὶ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, ἀλλὰ συνυπῆρχε πάντοτε μὲ τὸν Πατέρα καὶ ἦταν στοὺς κόλπους του, καὶ γεννήθηκε ἀπὸ αὐτὸν προαιωνίως καὶ χωρίς ἀρχή· διότι ποτὲ δὲν ὑπῆρχε ὁ Πατὴρ χωρίς νὰ ὑπάρχει ὁ Υἱός, ἀλλὰ συγχρόνως ὑπῆρχαν ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς πού γεννήθηκε ἀπὸ αὐτόν(...).

Ὅμοια πιστεύουμε καὶ σ' ἓνα Πνεῦμα Ἅγιο, τὸ Κύριο καὶ ζωοποιὸ, τὸ ὁποῖο ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἀναπαύεται στὸν Υἱό, τὸ ὁποῖο προσκυνεῖται καὶ δοξάζεται ὁμοῦ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, διότι εἶναι ὁμοούσιο καὶ συναιώνιο· στὸ Πνεῦμα πού πηγάζει ἀπὸ τὸ Θεό, τὸ εὐθές, τὸ ἡγεμονικόν, τὴν πηγὴ τῆς σοφίας καὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ, τὸ ὁποῖο εἶναι Θεὸς καὶ συνυπάρχει καὶ προσφωνεῖται ὁμοῦ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, ἀδημιούργητο, πλήρες, δημιουργικόν, παντοκρατορικόν, παντουργόν καὶ παντοδύναμο(...).

«Πιστεύομεν καὶ εἰς ἓν Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον καὶ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον, τὸ τῷ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον ὡς ὁμοούσιόν τε καὶ συναΐδιον, τὸ ἐκ Θεοῦ Πνεῦμα, τὸ εὐθές, τὸ ἡγεμονικόν, τὴν πηγὴν τῆς σοφίας καὶ ζωῆς καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ, Θεὸν σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ ὑπάρχον καὶ προσαγορευόμενον, ἄκτιστον, πλήρες, δημιουργόν, παντοκρατορικόν, παντουργόν, παντοδύναμον, ἀπειροδύναμον, δεσπόζον πάσης τῆς κτίσεως οὐ δεσποζόμενον, θεοῦν οὐ θεούμενον, πληροῦν οὐ πληρούμενον, μετεχόμενον οὐ μετέχον,

ἀγιάζον οὐχ ἀγιαζόμενον, παράκλητον ὡς τὰς τῶν ὄλων παρακλήσεις δεχόμενον, κατὰ πάντα ὅμοιον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ».

Καθένα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα ἔχει τέλεια προσωπικὴ ὑπόσταση. Οἱ τρεῖς ὑποστάσεις ἀλληλοὑπάρχουν, γιὰ νὰ μὴν εἰσαγάγουμε νέα διδασκαλία περὶ πλήθους καὶ ὁμίλου θεῶν. Μὲ τὶς τρεῖς βέβαια προσωπικὲς ὑποστάσεις ἐννοοῦμε τὸ ἀσύνθετο καὶ ἀσύγχυτο, ἐνῶ μὲ τὸ ὁμοούσιο καὶ τὴν ἀλληλοὑπαρξὴ τῶν προσωπικῶν ὑποστάσεων καὶ τὴν ταύτιση τοῦ θελήματος καὶ τῆς ἐνέργειας καὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς κίνησης γνωρίζουμε τὸ ἀδιαίρετο τῆς θείας φύσης καὶ τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς Θεοῦ. Διότι πράγματι ὑπάρχει ἓνας Θεός, ὁ Θεὸς καὶ ὁ Λόγος καὶ τὸ Πνεῦμα του.
